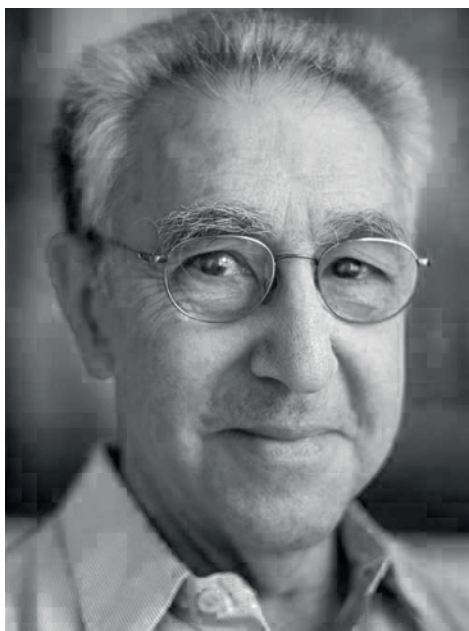

ALEKSANDER BERZIN - ZMOTNI TUJI MITI O ŠAMBALI

ZMOTNI TUJI MITI O ŠAMBALI

ALEKSANDER BERZIN

teozofija v sloveniji

Aleksander Berzin

ZMOTNI TUJI MITI O ŠAMBALI

Naslov izvirnika: Mistaken foreign myths about Shambhala

Izvirnik izdal: Aleksander Berzin / Berzin Archives /

<http://studybuddhism.com/en/advanced-studies/history-culture/shambhala/mistaken-foreign-myths-about-shambhala>

Prva elektronska izdaja

Izvirno objavljeno na spletni strani www.teozofija.info

Prevod, prelom in izdal: Anton Rozman

Slika na naslovnici: Aleksander Berzin

Leto izdaje: Ljubljana, 2022

Publikacija je brezplačna

Avtorske pravice: © Teozofija v Sloveniji 2022

Kataložni zapis o publikaciji (CIP) pripravili v

Narodni in univerzitetni knjižnici v Ljubljani

COBISS.SI-ID: 125753347

ISBN: 978-961-6561-77-8 (PDF)

**ZMOTNI TUJI
MITI O ŠAMBALI**

ALEKSANDER BERZIN

teozofija v sloveniji

Uvod

Okoli legende o Šambali, ki jo najdemo v Kalačakra literaturi, so se spletli mnogi zmotni tuji miti. Nekatere, kot recimo tiste o istovetenju Rusije, Mongolije ali Japonske s Šambalo, so razširili zaradi vojaške ali politične podpore. Drugi so se pojavili v okviru okultnih gibanj in pri mešanju budističnih idej s pojmovanji iz drugih verskih sistemov. Mnogi so celo organizirali odprave, da bi našli to pravljичno deželo.

Tako sta se med okultnimi različicami pojavila dva tabora. Ena stran je gledala na Šambalo kot na utopični raj, katerega prebivalci bodo rešili svet. V ta tabor sodi na primer angleški romanopisec James Hilton. Njegovo delo iz leta 1933, *Lost Horizon - Izgubljeno obzorje*, opisuje Šan-gri-la kot duhovni paradiž, odkrit v nedostopni, skriti dolini v Tibetu. Šan-gri-la je nedvomno romantično popačenje Šambale. Druga stran je slikala Šambalo kot deželo zlonamerne moči. Mnoga povojna poročila o povezavi med nacizmom in okultnim predstavljajo to tolmačenje. A pomembno je, da ne mešamo nobenega od teh izkrivljenj s samim budizmom. Poskušajmo sedaj stopiti po poti tega pojava.

Teozofija

Madame Helena Blavatsky (1831-1891) se je rodila v ruski plemiški družini v Ukrajini. Obdarjena z nadčutnimi močmi je prepotovala svet v iskanju okultnih, skrivnih učenj ter preživela mnogo let na indijski podcelini. Od leta 1867 do 1870 je z indijskimi mojstri, najbolj verjetno iz tibetanskih kulturnih področij indijske Himalaje, med svojim domnevnim bivanjem v samostanu Tashilhunpo v Tibetu, preučevala tibetanski budizem.

Blavatsky se je srečala s tibetanskim budizmom v času, ko je bila evropska orientalska znanost še v povojih in so bili dostopni le redki prevodi ali poročila. Nadalje, sposobna se je bila naučiti le nepovezanih odlomkov teh obsežnih učenj. V svojih zasebnih pismih je napisala, da se je odločila, zato ker je zahodna javnost tedaj le slabo poznala tibetanski budizem, da bo prevedla in pojasnila osnovne izraze z bolj splošno znanimi pojmovanji iz hinduizma in okultizma. Tako je na primer prevedla tri od štirih otokov-svetov (štiri celine) okoli Gore Meru kot potopljene, izgubljene otoke Hiperboreja, Lemurija in Atlantida. Na podoben način je predstavila tudi štiri humanoidne rase, omenjene v abhidharma in kalačakra učenjih (rojenih iz preobrazbe, meglice in toplote, jajc in maternic) kot rase teh otokov-svetov. Njeno prepričanje, da ezoterična učenja vseh religij sveta tvorijo eno telo okultnega znanja, je okrepilo njeno odločitev, da bo prevajala na ta način in nato to v svojih delih tudi dokazala.

Madame Blavatsky je, skupaj z ameriškim spiritualistom, polkovnikom Henrijem Stillom Olcottom, leta 1875 v New Yorku ustanovila Teozofsko društvo. Kmalu zatem sta sedež mednarodnega društva preselila v Madras v Indiji. Ko je njen kolega Alfred Percy Sinnett v *Esoteric Buddhism - Ezoterični buddhizem* poistovetil teozofijo z ezoteričnim budizmom, je Blavatsky zavrnila to trditev. V skladu z njenimi posmrtno objavljenimi *Letters of H. P. Blavatsky to A. P. Sinnett - Pisma H. P. Blavatsky A. P. Sinnettu*, je bilo njeno stališče, da je teozofija prenesla "tajna, okultna trans-himalajska

učenja,” ne pa učenja tibetanskega budizma. Kakorkoli že, zahod je preko njenih zapisov prvič začel povezovati Šambalo z okultizmom in mnogi so kasneje mešali to zvezo z dejanskimi učenji budizma.

Leta 1888 je H. P. Blavatsky omenila Šambalo v svojem glavnem delu, *The Secret Doctrine - Tajni Nauk*, v učenjih, za katera je trdila, da jih je telepatško prejela od svojih učiteljev v Tibetu. V svojem pismu je napisala, da jih je, četudi so bili ti učitelji reinkarnirani “byang-tzyoobs” ali “tchang-chubs” (tibetansko *byang-chub*, sanskrtsko *bodhisattva*), poimenovala “mahatme,” ker je bil ta izraz Britancem v Indiji bolj znan.

Blavatsky je trdila, da so tibetanski vir učenj v *Tajnem Nauku*, *The Stanzas of Dzyan - Stihi iz Dzyana*, prvega zvezka komentarjev sedmih skrivnih listov *Kiu-te*. “Kiu-te” je prevod tibetanskega “rgyud-sde,” ki pomeni “tantra delitev” in je naziv prvega poglavja *Kagyur*, tibetanskega prevoda Budovih besed. “Dzyan” je prevod sanskrtske “dhyana” (japonskega *zen*), ki pomeni mentalno stabilnost. Blavatsky se je zavedala, da je bila *Kalačakra Tantra* prvo poglavje v tantra delitvi *Kagyurja*, saj omenja to dejstvo v eni od svojih opomb. Vendar pa je pojasnila, da sedem skrivnih listov dejansko ni bilo del objavljenega *Kiu-te*, tako da v tej zbirki ne najdemo nič podobnega *Stihom iz Dzyana*.

Ni jasno, do kolikšne mere je Blavatsky dejansko neposredno preučevala Kalačakra tekste. Najbolj zgodnji zahodni material o tej temi je bil leta 1833 objavljen članek *Note on the Origins of the Kalachakra and Adi-Buddha Systems - Poročilo o izvorih sistemov Kalachakra in Ad-Buddha* madžarskega učenjaka Aleksandra Csoma de Körösa (Körösi Csoma Sandor). De Körös je leta 1834 sestavil prvi slovar in slovnico tibetanščine v angleščini. Temu je kmalu zatem, leta 1839, sledil *Tibetan-Russian Dictionary and Grammar - Tibetansko-ruski slovar in slovnica* Jakova Schmidta. Vendar pa večina Blavatskijinega poznavanja Kalačakre izhaja iz poglavja “The Kalachakra System” v knjigi *Buddhism in Tibet - Buddhizem v Tibetu*, ki jo je leta 1863 objavil Emil Schlagintweit, kar pričajo mnogi odlomki iz te knjige, ki jih je

navedla v svojih delih. Če sledimo njenemu prevajalskemu načelu, pa lahko vidimo, da je obravnavala Šambalo v podobnih okvirjih kot sta jo hinduizem in okultizem.

Prvi angleški prevod *The Vishnu Purana*, Horacea Haymana Wallacea, se je pojavil leta 1864, tri leta preden je Blavatsky obiskala Tibet. Skladno s tem je Blavatsky opisala Šambalo na način hindujske predstavitve v tem besedilu: da je to naselje, v katerem se bo pojavil bodoči mesija, Kalki Avatar. Blavatsky je zapisala, da je Kalki “Vishnu, Mesija na Belem Konju, brahmanov; Maitreya Buddha budistov; Sosiosh parsijev; in Jezus kristjanov.” Prav tako je trdila, da Shankaracharya, ustanovitelj Advaitya-Vedante iz 9.stol., “še vedno živi med Bratstvom Šambale, onstran Himalaje.”

Nekje drugje je zapisala, da je, ko se je potopila Lemurija, del njenih prebivalcev preživel na Atlantidi, medtem ko se je del izbranih preselil na sveti otok “Shambhallah” v puščavi Gobi. Vendar pa niti Kalačakra besedila niti *Vishnu Purana* ne omenjajo Atlantide, Lemurije, Maitreya ali Sosiosha. Pa vendar se je povezovanje Šambale s temi celinami med privrženci H. P. Blavatsky vseeno nadaljevalo.

Blavatskijina umestitev Šambale v puščavo Gobi ni presenetljiva, saj so bili Mongoli, vključno s sibirskim ljudstvom Burjatov in Kalmikov s področja ob spodnjem toku Volge, trdni privrženci tibetanskega budizma, še posebej Kalačakra učenj. Cela stoletja so Mongoli verjeli, da je Mongolija severna dežela Šambale, Blavatsky pa je bila nedvomno seznanjena z verovanji Burjatov in Kalmikov v Rusiji.

Blavatsky je morda dobila potrditev za svojo umestitev Šambale v puščavo Gobi tudi iz spisov Csoma de Körösa. V pismu iz leta 1825 je ta zapisal, da je Šambala kot budistični Jeruzalem in da leži med 45. in 50. stopinjami zemljepisne dolžine. Četudi je čutil, da bi bilo verjetno Šambalo mogoče najti v puščavi Kizilkum v Kazahstanu, pa se Gobi prav tako nahaja znotraj teh meja. Tudi drugi so jo kasneje umeščali znotraj te zemljepisne dolžine,

vendar pa najsi v vzhodni Turkmenistan (Xinjiang, Sinkiang) ali v Altajsko pogorje.

Čeprav Blavatsky sama ni nikoli trdila, da je Šambala vir *Tajnega Nauka*, pa so številni kasnejši teozofi omenjali to povezavo. Najbolj opazna med njimi je bila Alice Bailey v svojih *Letters on Occult Meditation - Pisma o okultni meditaciji* (1922). Tudi Helena Roerich je v svojih *Collected Letters - Zbrana pisma* (1935-36) zapisala, da je bila Blavatsky sel Belega Bratstva iz Šambale. Še več, ona je poročala, da je leta 1934 Vladar Šambale poklical nazaj v Tibet mahatme, ki so predali Blavatsky tajna učenja.

Dorjijeva trditev o Rusiji kot Šambali

Prva večja zloraba legende o Šambali za politične namene je tudi povezana z Rusijo. Agvan Dorjijev (1854-1938) je bil burjatski mongolski menih, ki je študiral v Lhasi in postal Master Debate Partner (Assistant Tutor) trinajstega Dalai Lame. V času britanskih in kitajskih mahinacij s težnjo po nadzoru Tibeta je prepričal Dalai Lamo, da se je obrnil na Rusijo in zaprosil za vojaško pomoč. To je dosegel tako, da mu je govoril, da je Rusija Šambala in car Nikolaj II reinkarnacija Tsong-kha-pa, ustanovitelja Gelug tradicije. Dorjijev je večkrat potoval na ruski dvor, vendar pa mu ni nikoli uspelo zagotoviti kakršnokoli pomoč. Vendar pa je uspel prepričati Carja, da je v Skt. Petersburgu zgradil Kalačakra tempelj.

Prva javna ceremonija se je v templju odvila leta 1913. To je bil obred v podporo dolgemu življenju dinastije Romanov, ki je takrat praznovala svojo 300. obletnico. Albert Grünwedel, nemški raziskovalec osrednje Azije, je v svoji *Der Weg nach Shambhala - Pot v Šambalo* (1915) zapisal, da je Dorjijev govoril o dinastiji Romanov kot o potomcih vladarjev Šambale.

[Bolj podrobno v: Russian and Japanese Involvement with Pre-Communist Tibet - Ruska in japonska vpletanja v pred-komunistični Tibet: vloga legende o Šambali.]

Mongolija, Japonska in Šambala

Naslednja politična zloraba legende o Šambali se je odvila v Mongoliji. Baron von Ungern-Sternberg, Nemec, ki je živel v Rusiji, je bil lakomen anti-boljševik. Med državljansko vojno po ruski revoluciji leta 1917 se je boril v Sibiriji na strani sil Bele (carske) garde. Z japonsko podporo je leta 1920 uspešno osvojil Mongolijo in jo osvobodil Kitajcev. Znan po svoji krutosti je Ungern poklal tisoče Kitajcev, mongolskih sodelavcev, ruskih boljševikov in Židov ter si tako zaslužil nadimek "Nori baron." Ungern je verjel, da so vsi Židje boljševiki.

Sukhe Batur je v Burjatiji vzpostavil začasno mongolsko komunistično vladno in popeljal mongolsko armado proti Ungernu. Svojim četam je govoril, da si bodo z bojem za osvoboditev Mongolije izpod zatiralcev ponovno rodili v armadi Šambale. S pomočjo sovjetske Rdeče armade je Sukhe Batur pozno leta 1921 zavzel Urgo (Ulan Bator), mongolsko glavno mesto. Ljudska Republika Mongolija pa je bila nato ustanovljena leta 1924.

Po japonskem prevzemu notranje Mongolije leta 1937 je tudi japonska zlorabila legendo o Šambali za politične cilje. Da bi si pridobila naklonjenost Mongolov je širila propagando, da je Japonska Šambala.

[Bolj podrobno v: *Exploitation of the Shambhalla Legend for Control of Mongolia - Zloraba legende o Šambali za nadzor Mongolije.*]

Osendovski in Agarthi

V knjigi iz leta 1922, *Beasts, Men and Gods - Zveri, ljudje in Bogovi* je Ferdinand Osendovski, poljski znanstvenik, ki je večino svojega življenja preživel v Rusiji, popisal svoja popotovanja v Mongolijo med vojnimi pohodi Barona von Ungern-Sternberga. Osendovski je poročal, da so mu nekateri mongolski lame povedali za Agharti, podzemno kraljestvo pod Mongolijo,

ki mu vlada Kralj Sveta. V prihodnosti, ko bo materializem razrušil svet, bo izbruhnila strašna vojna. Tedaj bodo prišli na površje ljudje iz Agharti in pomagali končati nasilje. Osendovski je zapisal, da je prepričal Ungerna o svoji zgodbi in da je nato Ungern poslal dve odpravi, da bi poiskali Agharti in ki ju je vodil princ Poulzig. Odpravi nista bili uspešni in princ se ni nikoli vrnil z druge odprave.

Kamil Gizycky je bil poljski armadni inženir, ki se je tudi boril proti boljševikom v Sibiriji in se nato pridružil Ungernovim silam v Mongoliji. V svojem poročilu o dogodkih iz tedanjega časa, *Poprcez Urjanchej i Mongolie - Preko Urankaja in Mongolije* (1929), ni omenil Agharti. Zanimivo pa je, da je poročal, da je Osendovski pomagal Noremu baronu tako, da mu je ponudil formulo za proizvodnjo strupenega plina.

Čeprav Kalačakra besedila niso nikoli pisala o Šambali kot podzemnem kraljestvu, pa poročilo Osendovskega jasno pravi, da Kalačakra besedilo govori o Kalki vladarju Šambale, ki bo prišel na pomoč svetu, da bi zaključil apokaliptično vojno. Pojavljanje Agharti pa je potrebno omeniti, saj se to ime ne pojavi niti v Kalačakra literaturi niti v delih Madame Blavatsky.

Francoski avtor Joseph-Alexandre Saint-Yves d'Alveidre je leta 1886 prvi populariziral legendo o Agharti (Agharta, Asgharta, Agarathi, Agardhi) v svojem romanu *Mission de l'Inde en Europe - Poslanstvo Indije v Evropi*. Opisal ga je kot podzemno kraljestvo z univerzo, ki je center skrivnega znana. Izvorno naj bi se nahajalo v Ayodhya v Indiji, nato pa naj bi se preselilo na skrivno lokacijo pod Himalajo, 1800 let pred našo dobo. Njegov kralj, "mahatma," varuje njegove skrivnosti in jih še ni razkril, saj bi te omogočile Antikristovim silam izgradnjo mogočnega orožja. Enkrat, ko bodo zle sile uničene, bodo mahatme razkrile svoje skrivnosti v korist človeštva.

Saint-Yves d'Alveidre si je morda sposodil številne prvine svoje zgodbe iz Kalačakra razprave o Šambali. Število 1800 se namreč vedno znova ponavlja kot motiv v Kalačakra literaturi in klasična besedila poročajo, da so voditelji

Šambale posedovali znanje za gradnjo orožja, ki bi porazilo sile zavojevalca. Vendar pa je jasno, da je Francoz napisal domišljjsko delo.

Leta 1925 je švedski raziskovalec Tibeta Sven Hedin v svoji knjigi *Ossendowski und die Wahrheit - Osendovski in resnica*, odklonil trditve Osendovskega, da je za Agharti slišal od mongolskih lam. Zapisal je, da je poljski znanstvenik prevzel mit o Agharti od Saint-Yves d'Alveidrea in ga preoblikoval v svojo zgodbo, da bi bila všečna nemško govoreči javnosti, ki je bila do določene mere seznanjena z okultizmom. Vendar pa je Hedin potrdil, da sta Tibet in Dalai Lama zaščitnika skrivnega znanja.

Nadaljnja razlaga bi lahko bila ta, da je Osendovski uporabil mit o Agharti, da bi si pridobil naklonjenost Ungerna. Ta bi nedvomno poistovetil materialistične antikristove sile, ki naj bi jih Agharti pomagala poraziti, z boljšeвики, proti katerim se je boril. Ker je Sukhe Batur nagovarjal svoje čete z obljubo o Šambali, bi lahko Ungern na podoben način uporabil zgodbo o Agharti za svoje potrebe. Če je bilo temu tako, potem lahko od tu izhaja različica legende o Šambali, ki je opisovala Šambalo v neprijazni luči.

Roerich, Šambala in Agni joga

Nikolaj Roerich (1874 - 1947), ruski slikar in goreč preučevalec teozofije je bil član gradbenega odbora za izgradnjo Kalačakra templja v Skt. Petersburgu in je oblikoval njegova barvna steklena okna. Njegova žena Helena je bila prevajalka *Tajnega Nauka* H. P. Blavatsky v ruščino. Med leti 1925 in 1928 sta se iz Indije odpravila na ekspedicijo preko Tibeta, v zunanjo Mongolijo in preko Altajskega pogorja v Sibiriji v severovzhodni Turkmenistan. Cilj odprave je bilo preučevanje rastlin, etnologije in jezikov ter slikanje. Vendar pa je bil Roerichov prvi cilj najti Šambalo.

V skladu s številnimi poročili je bilo Roerichovo poslanstvo, da vrne v Šambalo *chintamani* (žlahtni kamen), ki mu ga je zaupala Liga Narodov. Nje-

gova skupina je trdila, da je našla Šambalo v Altajskem pogorju. Celo še dandanes Roerichovi privrženci gojijo prepričanje, da je Altajsko pogorje velik duhovni center, ki je na določen način povezan s Šambalo.

Roerichovo iskanje Šambale je morda delno navdihnilo Grünwedlovo delo *Der Weg nach Shambhala*, ki je vsebovalo prevod *The Guidebook to Shambhala - Vodnik do Šambale*, (Tibetansko *Sham-bha-la'i lam-yig*), ki ga je v sredini osemnajstega stoletja napisal tretji Panchen Lama (1738 - 1780). Vendar pa je Panchen Lama pojasnil, da fizično potovanje v Šambalo ne pripelje nikamor. Da bi človek dosegel pravljичno deželo, mora izpeljati ogromno količino duhovnih praks. Z drugimi besedami, potovanje v Šambalo je dejansko notranje iskanje. Zdi se pa, da ta razlaga vseeno ni odvrnila smelega pustolovca kot sta bila Roerichova, da bi poskusila doseči Šambalo s potovanjem v tiste kraje.

Leta 1929 sta Roerichova izoblikovala Agni Yogo in za nje temelj uporabila teozofska učenja. Morda sta uporabila tudi Blavatskijin model prevajanja budističnega izrazoslovja s podobami in izrazi, ki so bolj znani iz hinduizma in okultizma. Roerichova sta navsezadnje trdila, da je bila Šambala vir vseh indijskih učenj. Njene vladarje sta imenovala "Gospodje Ognja, ki se bodo borili proti Gospodom Teme."

Agni je sanskrtska beseda za ogenj - posebej za sveti očiščevalni ogenj iz *Ved*. V skladu s tem je Roerich pojasnil, da mojstri iz Šambale uporabljajo svoje moči za očiščevanje. Praktikanti Agni Yoge so izbrali Budo, Jezusa ali Mohameda kot vodnika za duhovno prakso. S koncentracijo na svojega izbranega vodnika molijo za mir z uporabo preprostih vizualizacij očiščevanja ovir.

V budistični tantra praksi meditatorji zaključujejo intenzivne odmaknjenosti s tako-imenovanimi "ognjenimi pudžami." V teh obredih opravljajo žrtvovanja zrnja in masla ognju, da bi očistili in pomirili kakršnekoli ovire, ki bi se lahko pojavile iz napak, ki so bile storjene med meditacijo. V plamenih vizualizirajo ognjeno božanstvo Agni, podobo, ki je sposojena iz

hinduizma. Roerich je bil lahko priča takšnim pudžam najsi v Kalačakra templju v Skt. Petersburgu ali pa med svojimi popotovanji v področja Mongolije in iz njih potegnil idejo za Agni Yogo.

Tako je bila prvotna zveza, ki jo je Roerich namenil Šambali, da gre za kraj miru. V *Shambhala: In Search of a New Era - Šambala: v iskanju Nove Dobe* (1930), je Roerich opisal Šambalo kot sveto mesto, severno od Indije. Njegov vladar razkriva učenja Maitreya Buddhe o univerzalnem miru. Vsaka tradicija opisuje Šambalo v skladu s svojim lastnim razumevanjem in tako je na primer tudi legenda o Svetem Gralu različica zgodbe o Šambali. Konstantin Veliki, Džingiskan in Prester John so med tistimi, ki so prejeli sporočila o učenjih iz "Skrivnostnega Duhovnega Bivališča in Bratstva v srcu Azije."

Roerich je celo skoval izraz "Bojevniki Šambale," ki ga je kasneje, leta 1980, uporabil Chogyam Trungpa Rinpoche, tibetanski inkarnirani lama Karma Kagyu in Nyingma porekla, ki je prilagodil in izrazil budistične ideje v sodobnem ameriškem jeziku. Vendar pa je Trungpa zapisal, da ta ideja o bojevniku Šambale nima nič skupnega z učenji Kalačakra ali s samo Šambalo. Je zgolj metafora za nekoga, ki si prizadeva doseči samo-izpopolnitev v korist drugih. Roerich pa je po drugi strani uporabil izraz za "Bratstvo Človeštva," ki bo pripeljalo iz Šambale svetovni mir. Pojmovanje, da je "Kalačakra za Svetovni Mir," povezana z iniciacijami, ki jih od leta 1981 zahodu predaja Njegova Svetost štirinajsti Dalai Lama, je prav tako verjetno dediščina Roerichovih idej.

Po vrnitvi iz Azije je Roerich potoval v New York, kjer je leta 1929 začel promovirati Roerich Pact, mednarodno pogodbo za zaščito svetovnih kulturnih spomenikov. Predlagan Roerichov prapor miru vsebuje tri kroge, ki, kakor je pojasnil, izhajajo iz vseh duhovnih tradicij, vključno s tisto "Rigden Jyelpov," Kraljev Šambale. Vendar pa v Kalačakra besedilih ne najdemo nič takšnega. Številne države po svetu, vključno z Združenimi Državami, so podpisale to pogodbo leta 1935. Simbol s tremi krogi je bil kasneje upo-

rabljen kot znak, ki so ga na ročnih trakovih nosile fizično invalidne osebe ter je nakazoval njihovo potrebo po prijaznem ravnanju.

V *Šambala: v iskanju Nove Dobe*, je Roerich namignil tudi na podobnost med Šambalo in Thule, skrivno deželo na severnem tečaju, ki je, kakor bomo videli v nadaljevanju, navdihnila Nemce v njihovem iskanju svete dežele. On je omenil tudi povezavo Šambale s podzemnim mestom Agharti, ki ga je mogoče doseči preko tunelov pod Himalajo. Njegovi prebivalci naj bi se pojavili v "času očiščenja." V svojih *Zbranih Pismih* je Helena Roerich omenila, da je Saint-Yves d'Alveidre zmotno poistovetil Šambalo z Agharti, ker ne gre za isto mesto.

Jocelyn Godwin, je leta 1993 v *Arktos, The Polar Myth in Science, Symbolism and Nazi Survival - Arktos, polarni mit v znanosti, simbolizem in preživetje nacizma*, poistovetil moč agni z *vril*. Vril je psiho-kinetična moč, ki jo varujejo prebivalci Thule in ki so jo skušali pridobiti nacisti, da bi okrepili svojo arijsko nad-raso. Vendar pa Roerich ni nikoli vzpostavil te povezave.

[Bolj podrobno v: *The Nazi Connection with Shambhala and Tibet - Nacistična povezava s Šambalo in Tibetom.*]

Steiner, antropozofija in Šambala

V nasprotju z Blavatskijino in Roerichovo predstavitvijo Šambale kot dobronamerne dežele, ki bo pomagala vzpostaviti svetovni mir, pa so nekatere alternativne različice poudarile apokaliptični vidik te legende. Te so Šambalo povezale predvsem z uničevalnimi silami preroditve, ki bodo odpravile star, izčrpan model načinov mišljenja in vzpostavile novi svetovni red miru. Tako je uničevalna sila Šambale na koncu dobronamerna. Tudi te različice imajo svoje korenine v teozofiji.

Leta 1884 je dr. Wilhelm Hübbe-Schleiden ustanovil nemško Teozofsko društvo. Po začetnem neuspehu je Annie Besant leta 1902 povabila Rudolfa Steinerja (1861 - 1925), avstrijskega spiritualista, k njegovi ponovni vzpo-

stavitvi. Steiner je nato leta 1909 zapustil društvo, predvsem zato, ker se ni mogel strinjati z objavo A. Besant in C. W. Leadbeatra o šestnajstletnem Krišnamurtiju kot mesiji. V nizu predavanj v Berlinu in Münchnu, v letih 1910 in 1911, je Steiner predstavil to, kar so nekateri označili kot “krščansko različico teozofije.” Vendar pa je Steiner trdil, da njegova učenja izhajajo iz njegovega lastnega branja “akašičnih zapisov” in ne iz teozofije.

Akasha je sanskrska beseda za prostor in ti okultni zapisi naj bi vsebovali vso modrost človeštva. Kalachakra besedila govorijo o povsem očiščenih, najbolj subtilnih nivojih mentalne dejavnosti, ki so temelj za Budovo vsevedno pozornost kot “prostor vajra prepojen s prostorom.” Vendar pa ga ne predstavljajo kot zapis vsega znanja, ki bi ga bilo mogoče odpreti s psihičnimi sredstvi.

Steiner je trdil, da bo Krist, resnični prerok, v svojem drugem prihodu razkril Deželo Shamballe (Šambale). Šambala, ki je izginila že davno tega, je sedež Maitreje. V predavanju z naslovom *Maitreya: Christ oder Antichrist – Maitreya: Krist ali Antikrist*, je Steiner pojasnil, da “bo vse, kar bo prišlo z ustnic Maitreje, prišlo z močjo Krista.”

Steiner je poosebil spopad med dobrim in zlim kot spopad med Luciferjem in Ahrimanom. Blavatsky je že ločila Luciferja od Satana. V skladu s *Tajnim Naukom* je Lucifer “Prinašalec Luči,” “Astralna Svetloba” v vsakem od naših umov, ki je tako naš skušnjavec kot osvoboditelj iz čistega animalizma. Služi tako za ustvarjanje kot za uničenje in se objavlja v spolni strasti. Čeprav lahko Lucifer povzdigne človeštvo na višjo raven, so ga latinski učenjaki preoblikovali v čisto zlobnega Satana.

Blavatsky je pisala tudi o zoroastrijanskem dualizmu in boju med Ahuro Mazdo in Ahrimanom, kot silama luči in teme. Steiner pa je naredil še korak dlje od Blavatsky in preoblikoval dualizem v antagonizem med Luciferjem in Ahrimanom. V *Occult Science, An Outline - Oris okultne znanosti*, je Steiner označil Luciferja kot bitje luči, kot most med Človekom in Bogom, in nas tako pripeljal bližje Kristu. “Otroci Luciferja” so torej vsi tisti, ki si

prizadevajo doseči znanje in modrost. V nasprotju s tem pa Ahriman vodi človeštvo navzdol v njegovo najnižjo, materialno, meseno, animalistično naravo.

Steiner je samega sebe poimenoval Luciferijanec, in po njegovi logiki je Maitreya Antikrist. Ker so ljudje popačili Kristova dejanska učenja, bo Maitreya, kot Antikrist, prišel iz Šambale in očistil svet pokvarjenosti in učil resnično Kristovo sporočilo. Leta 1913 so Steinerjevi privrženci ustanovili Antropozofsko društvo, čeprav se mu Steiner ni pridružil vse do leta 1923, ko ga je sam preoblikoval.

V skladu s *The Kalachakra Tantra*, bo Raudrachakrin, petindvajseti Kalki vladar Šambale, porazil ne-indijske zavojevalce, ki bodo skušali osvojiti svet. Ti zavojevalci bodo sledili učenjem linije osmih prerokov: Adam, Abraham, Noe, Mojzes, Jezus, Mani, Mohamed in Mahdi. Zgodovinska analiza kaže, da so bile model za te zavojevalce ismailsko-šiitske sile iz Multana (sedanji Pakistan) koncem desetega stoletja, zaveznik egipčanskega fatimidskega imperija. Fatimidi so skušali s svojim mesijo Mahdijem osvojiti islamski svet pred napovedano apokalipso in koncem sveta, petsto let po Mohamedu. Ljudje v tisti regiji, ki je vključevala budistično-hindujsko-muslimansko področje Afganistana, kjer so se zelo verjetno razvila zgodovinska učenja Kalačakra, so živeli v velikem strahu pred invazijo. Napovedan spopad in poraz zavojevalcev pa je bil dejansko metafora za notranji boj zoper strah in nevednost. Predstavljal je učinkovito metodo preseganja močno občutenega vznemirjenja ustraževanih ljudi v tistem času.

[Glej: *The Kalachakra Presentation of the Prophets of the Non-Indic Invaders - Kalačakra predstavitev prerokov ne-indijskih zavojevalcev.*]

Steiner se verjetno ni zavedal zgodovinskega okvirja in metaforičnega pomena legende o Šambali. Zato je, tako kot številni drugi v naslednjih desetletjih jemal Šambalo kot sedež duhovne moči, iz katerega se bo porodila reforma krščanstva. Steinerjevo poudarjanje Maitreye in Šambale kot dejanskih virov za reformo krščanstva v prihodnosti verjetno odseva tudi nje-

govo nestrinjanje s teozofsko promocijo Krišnamurtija kot novega odrešitelja.

[Več o tem v: Holy Wars in Buddhism and Islam: The Myth of Shambhala - Svete vojne v budizmu in islamu: mit o Šambali.]

Kalačakra besedila sploh ne omenjajo krščanski učenj. Vendar pa hindujcem in muslimanom nakazuje metode iskanja alternativnih pomenov za nauke v njihovih lastnih religijah, ki jim bi omogočile oblikovati združeno duhovno fronto z budisti za soočenje s terorjem invazije. Ta besedila celo omenjajo učenja Bude, ki kažejo na nekatere vzporednice v hindujskih in muslimanskih trditvah. Če bi bili privrženci teh dveh religij zainteresirani, bi lahko uporabili svoji lastni veroizpovedi kot odskočni deski za doseganje budistične poti. Ne glede na to pa Kalačakra besedila ne trdijo, da budistična učenja vsebujejo resnične pomene hinduizma in islama. Niti nikakor ne trdijo, da bo Šambala vir reforme, ki bo ljudi pripeljala nazaj k resničnim naukom ustanoviteljev teh dveh religij, niti ne k čistim učenjem Krista.

[Glej: Religious Conversion in Shambhala - Religiozna spreobrnitev v Šambali.]

Alice Bailey in "Sila Šambale"

Angleška teozofinja Alice Bailey (1880-1949) je bila medij, ki je trdila, da kanalizira in prejema okultna pisma od tibetanskega mojstra. Potem ko je izgubila boj z Annie Besant za vodenje teozofskega gibanja, je leta 1920 v Združenih državah ustanovila Lucifer Trust. Izvorno ga je poimenovala Tibetan Lodge, vendar pa ga je leta 1922 preimenovala v Lucis Trust. Njena predavanja in spisi so sprožili gibanje New Age - Nove Dobe. Ona je novo dobo imenovala Aquarian Age - Vodnarjeva doba in Age of Maitreya - Doba Maitreje.

V *Initiations, Human and Solar - Inicijacije, človeške in sončne* (1922), *Letters on Occult Meditation - Pisma o okultni meditaciji* (1922), *A Treatise on Cos-*

mic Fire - Razprava o kozmičnem ognju (1925), in v *A Treatise on White Magic - Razprava o beli magiji* (1934), je Bailey obširno pisala o "Sili Šambale." Tako kot Roerich je tudi ona obravnavala Šambalo kot "sedež Kozmičnega Ognja," ki je sila očiščenja. A namesto, da bi pojmovala to silo kot dobronamerno *agni*, je sledila Steinerjevemu zgledu in jo povezala z Luciferjem. Tako ona o njej govori kot o viru uničevalne moči, ki bo odpravil degenerirane oblike učenja in vzpostavil čisto Novo Dobo.

Bailey je razložila, da je Sila Šambale visoko eterična energija volje-jaza. Sama po sebi je zelo uničevalna in je lahko vir "Zla." Ko pa nanjo gledamo kot na Božansko Voljo, jo lahko iniciati spremenijo za končno "Dobro." "Hierarhija" v Šambali, na katere čelu je Maitreya, varuje Silo in bo ob pravem času razkrila "Skrivnosti Dob," "Načrt." Človek se sprašuje, ali so morale njene ideje navdihnile vizijo "Sile" kot moči, ki jo je mogoče uporabiti za dobro ali zlo in ki jo varuje bratstvo Jedi Bojnikov v *Vojni Zvezd*.

Tako kot Steiner je tudi Bailey uporabila koncept, ne le Luciferja, ampak tudi Antikrista ter ga tokrat povezala s Silo Šambale. Na osnovi sposojenih teozofskih pojmovanj je rekla, da se je v preteklosti Sila Šambale pojavila že dvakrat. Prvič v času Lemurske dobe, ko je najavila individualizacijo človeštva. Drugič pa "med Atlantidskimi dnevi boja med Gospodi Luči in Gospodi Materialne Oblike, Temnimi Silami." Dodala je, da se dandanes - torej v času med obema svetovnjima vojnama - objavlja kot sila, ki bo uničila to, kar je nezaželeno in ovirajoče v sedanjih oblikah vladanja, religije in družbe na svetu.

Doreal in Bratstvo Belega Templja

Učenja A. Bailey so sprožila nadaljnja okultna gibanja, ki so Šambalo povezala s celo še bolj ezoteričnimi idejami. Eden od takšnih primerov je Brotherhood of the White Temple - Bratstvo Belega Templja, ki ga je leta 1930 ustanovil ameriški spiritualist Morris Doreal (1902 - 1963). V *Maitreya*,

Lord of the World - Maitreya, Gospod Sveta, je Doreal zapisal, da je Šamballa (Šambala) tibetanski Veliki Beli Tempelj, lociran 75 milj od vznožja Himalaje. Vhod vanj je v podzemlju, s prostorom okoli njega, ki se preliva v močvirje, ki vodi v drugo vesolje. On je opisal Šambalo kot sestavljeno iz dveh polovic. Južni del je predel, v katerem živijo adepti in veliki guruji. Severni del pa je dežela, v katerem prebiva avatar ali učitelj sveta Maitreya. V prihodnosti bo Maitreya prišel z bojevniki Šambale, ki so “prinašalci luči Vodnarjeve Dobe,” da bi premagal temne sile zla v svetu.

Dorealovo glavno delo je bilo *The Emerald Tablets of Thoth the Atlantean - Smaragdne tablice Atlanta Totha*, v katerem je trdil, da je pod veliko piramido v Egiptu našel in prevedel atlantski jezik. Trdil je tudi, da je od tibetanskih menihov prejel skrivne iniciacije.

Haushofer, društvo Thule in nacistična Nemčija

Po drugi svetovni vojni je Bailey govorila o nacistični politiki rekoč, da si je Hitler prisvojil Silo Šambale in jo kot “sredstvo Temnih Sil” zlorabil za boj proti “Energiji Luči.”

Podobno tem trditvam o povezavi med Hitlerjem in Silo Šambale so številne povojne študije o nacizmu in okultizmu trdile, da so nacisti poslali odprave v Tibet zato, da bi si pridobili pomoč sil Šambale in Agharti, da bi izpeljali svoj Veliki Načrt. Vendar pa je Bailey Šambalo v tej zvezi zgolj omenila, sploh ničesar pa ni rekla o Agharti. Po drugi strani pa so ta poročila trdila, da so mojstri Šambale zavrnilo pomoč tem odpravam, medtem ko so se adepti Agharti strinjali in se z njimi vrnilo v Nemčijo. Še več, nacistom pripisujejo iskanje okultne podpore v Tibetu na podlagi prepričanj Karla Haushoferja in društva Thule. Haushofer je bil ustanovitelj društva Vril, ki je imelo v povezavi z društvom Thule najmočnejši vpliv na Hitlerjevo

okultno mišljenje. Društvi Thule in Vril sta ustvarili verovanja iz različnih virov. Preden nadalje preučimo te povojne študije, poskušajmo na kratko v kronološkem zaporedju razkriti nekatera od teh verovanj.

Stari Grki so pisali, ne le o Atlantidi, ampak tudi o Hiperboreji, severni deželi, katere prebivalci so pred njenim uničenjem zbežali na jug. Švedski avtor iz sedemnajstega stoletja, Olaf Rudbeck, jo je postavil na severni tečaj; poleg tega pa mnoga druga poročila govorijo o tem, da se je pred uničenjem razdelila na otoka Thule in Ultima Thule.

Angleški astronom Sir Edmund Halley je koncem sedemnajstega stoletja ponudil teorijo, da je zemlja votla. Francoski romanopisec Jules Verne je populariziral to idejo v svojem romanu *Potovanje v središče zemlje* (1864). Leta 1871 je angleški pisatelj Edward Bulwer-Lytton v *The Coming Race - Prihajajoča rasa*, opisal nadrejeno raso, Vril-ya, ki je živela pod zemljo in načrtovala osvojitve sveta z vril-om, psiho-kinetično energijo. V *Les Fils de Dieu - Sinovi Boga* (1873) je francoski avtor Louis Jacolliot povezal vril s podzemnim ljudstvom v Thule. Indijski borec za svobodo, Bal Gangadhar Tilak, je v *The Arctic Home of the Vedas - Arktični dom Ved* (1903), poistovetil beg Thuleancev proti jugu z izvorom arijske rase. Leta 1908 pa je ameriški avtor, Willis George Emerson, objavil roman *The Smokey God, or A Voyage to the Inner World - Nejasen Bog ali popotovanje v notranji svet*, v katerem je opisal potovanje norveškega mornarja skozi odprtino na severnem tečaju v skriti svet v notranjosti zemlje.

Društvo Thule je leta 1910 ustanovil Felix Niedner, nemški prevajalec skandinavskih *Edda*. On je poistovetil nemške ljudi z arijsko raso, s potomci s Thule, in si želel njene preobrazbe v nad-raso s pomočjo uporabe moči vril. Kot del svojega emblema je društvo prevzelo svastiko, tradicionalni simbol Thora, skandinavskega boga groma. S tem je društvo Thule posnemalo Guida von Lista, ki je koncem devetnajstega stoletja uporabil svastiko kot emblem za svoje neo-pogansko gibanje v Nemčiji.

Skupaj s Jorgom Lanzom von Liebenfelsom and Phillipom Stauffom je von List ustanovil ariozofsko gibanje, ki je bilo priljubljeno pred in med prvo svetovno vojno. Ariozofija je spojila pojmovanje ras iz teozofije z nemškim nacionalizmom, da bi poudarila nadrejenost arijske rase kot opravičilo za nemško bojevanje zoper britanski in francoski kolonialni imperij, v imenu pravičnega vladarja nad podrejenimi rasami. Društvo Thule je nato prevzelo ta ariozofska prepričanja. Vendar pa je potrebno poudariti, da teozofsko gibanje ni svoja učenja o rasah nikoli razumelo kot opravičilo za uveljavljanje nadrejenosti ene rase nad drugo, ali pa kot usojeno pravico ene rase, da vlada drugim.

Ko je leta 1918 Rudolf Freiherr von Sebottendorff ustanovil münchensko vejo društva Thule, je k programu dodal anti-semitizem in opravičljivo uporabo umorov za prepričanja društva. Te prvine je pobral med svojimi leti bivanja v Turčiji in na podlagi svojega poznavanja reda Assassinov. Ta tajni red je izhajal iz sekte Nazari ismailitskega islama, proti kateri so se borili Križarji.

Leta 1918, po komunistični revoluciji na Bavarskem, se je ciljem društva Thule pridružil še anti-komunizem. Leta 1919 je münchenska veja društva Thule ustanovila Nemško delavsko stranko, ki se ji je takoj pridružil tudi Hitler in leta 1920 postal njen vodja ter jo preimenoval v Nacistično stranko in za njeno zastavo uporabil svastiko.

Karl Haushofer je bil nemški vojaški svetovalec za Japonsko po rusko-japonski vojni, 1904-05. Bil je zelo navdušen nad japonsko kulturo in preučeval njen jezik ter je kasneje odigral pomembno vlogo pri vzpostavljanju zavezništva med nacistično Nemčijo in imperialno Japonsko. Naučil se je tudi sanskrta in domnevno študiral tudi eno leto v Tibetu. Leta 1918 je v Berlinu ustanovil društvo Vril, ki je tako kot društvo Thule promoviralo iskanje vrila med nad-naravnimi bitji pod zemljo. Najbolj verjetna lokacija naj bi bila Tibet, ki ga je on videl kot dom arijskih ubežnikov s Thule.

Haushofer je tudi razvil geopolitiko, na podlagi katere določena rasa pridobi moč s širitvijo svojega življenjskega prostora (nemško *Lebensraum*) na račun svojih sosedskih dežel. V dvajsetih letih je Haushofer vodil Inštitut za geopolitiko v Münchnu, ki je bil ustanovljen leta 1923, in začel Hitlerja seznanjati s svojimi pogledi. Tako je uspel Hitlerja prepričati v ustanovitev Ahnenerbe (Biro za preučevanje dediščine prednikov), leta 1935. Glavna naloga tega biroja je bilo iskanje izvorov arijske rase, še posebej v osrednji Aziji. Leta 1937 je Himmler priključil ta biro SS (nemško Schutzstaffel, zaščitna enota).

V letih 1938-39 je bil Ahnenerbe pokrovitelj tretje odprave Ernsta Schäfferja v Tibet. Med svojim kratkim postankom je antropolog Bruno Beger izmeril lobanje številnih Tibetancev in zaključil, da so vmesna rasa med Ariji in Mongoli in da bi lahko služili kot člen za nemško-japonsko zaveznitvo.

[Bolj podrobno v: *The Nazi Connection with Shambhala and Tibet - Nacistična povezava s Šambalo in Tibetom.*]

Nacistično iskanje Šambale in Agarthi po pripovedovanju Pauwelsa, Bergierja in Frerea

Številni učenjaki so se spraševali o točnosti povojnih študij o nacizmu in okultizmu. Najsi te verno predstavljajo nacistično miselnost v času Tretjega Reicha ali ne, pa kljub temu prinašajo nadaljnjo izkrivljenje legende o Šambali. Poskušajmo preučiti dve rahlo drugačni različici med temi študijami.

V skladu z različico, ki jo najdemo v *Le Matin des Magiciens - Jutro magov* (1962), knjigi francoskih raziskovalcev Louisa Pauwelsa and Jacquesa Bergiera in v *Nazisme et Sociétés Secrètes - Nacizem in skrivna društva* (1974)

Jean-Claudea Frerea, je Haushofer verjel, da sta s Hiperboreje-Thule zbežali dve skupini arijcev. Ena je odšla na Atlantido, kjer so se poročali z Lemurijci, ki so prav tako pribežali tja. Spomnimo se, da je Blavatsky povezovala Lemurijce z Atlantido in Šambalo ter da je Bailey povezala tako Lemurijce kot Atlante s Silo Šambale. Potomci teh nečistih Arijev so se predali črni magiji in osvajanju. Druga veja Arijev pa je pobegnila na jug preko severne Amerike in severne Evrazije ter verjetno dosegla puščavo Gobi. Tam so ustanovili Agharti, katerega mit je postal priljubljen preko spisov Saint-Yves d'Alveidrea.

Po mnenju Frerea je društvo Thule enačilo Agharti s sorodnim Asgaard, domom bogov v skandinavski mitologiji. Drugi manj prepričljivo trdijo, da je Agharti soroden z Ariana, s starim perzijskim imenom - ki so ga poznali stari Grki - za področje, ki se širi od vzhodnega Irana, preko Afganistana do Uzbekistana - domovino Arijev.

Po svetovni kataklizmi je Agharti potonil pod zemljo. To se sklada s poročili Osendovskega. Ariji so se nato razdelili na dve skupini. Prva je šla na jug in ustanovila skrivni center učenja pod Himalajo, ki se tudi imenuje Agharti. Tam so ohranili učenja o kreposti in vrilu. Druga skupina se je poskušala vrniti na Hiperborejo-Thule, vendar pa je namesto tega naletela na Šambalo, mesto nasilja, zla in materializma. Agharti je bil imetnik desno-roke poti in pozitivnega vrila, medtem ko je bila Šambala imetnica degenerirane levo-roke poti in negativne energije.

Delitev na desno-roko in levo-roko pot se je pojavila že v Blavatskijinem *Tajnem Nauku*. Tam je zapisala, da se je v času Atlantov človeštvo razdelilo na desno in levo-roko pot znanja, ki sta postali klici za belo in črno magijo. Vendar pa ona ni povezovala teh dveh poti z Agharti in Šambalo. Dejansko ona v svojih spisih sploh ni omenila Agharti. Izraza *desno-* in *levo-roka pot* izhajata iz delitve v hindujski tantri. Zgodnji zahodni pisci so pogosto označili levo-roko tantra kot degenerirano obliko in jo napačno poistovetili s tibetanskim budizmom in njegovimi učenji anuttarayoga tantra.

Po mnenju Pauwelsa in Bergiera je društvo Thule hotelo navezati stik in skleniti pogodbo s Šambalo, vendar pa se je le Agharti odločil ponuditi pomoč. Francoska avtorja sta pojasnila, da so v Münchnu in Berlinu že leta 1926 obstajale kolonije hindujcev in tibetancev, ki so se imenovala Društvo Zelenih Ljudi in ki so bile astralno povezane z društvom Zelenega Zmaja na Japonskem. Od članov se je v tem slednjem društvu zahtevalo, da ob izgubi časti opravijo japonski obredni samomor (japonsko *hara-kiri, seppuku*). Haushofer naj bi se pridružil temu društvu v svojih zgodnjih letih na Japonskem. Vodja društva Zelenih Ljudi je bil tibetanski menih, znan kot "človek z rumenimi rokavicami," ki je domnevno pogosto obiskal Hitlerja in hranil ključke Aghartija. Med leti 1926 in 1943 je bila vsako leto organizirana odprava. Ko so ob koncu vojne Rusi vstopili v Berlin so našli skoraj tisoč trupel vojakov himalajske rase, oblečenih v nacistične uniforme, vendar pa brez identifikacijskih papirjev, ki so storili samomor. Tudi sam Haushofer je naredil hara-kiri preden bi mu lahko leta 1946 sodili v Nürnbergu.

Nacistično iskanje Šambale in Agarthi po Ravenscroftu

Nekoliko drugačno poročilo o nacističnem iskanju Šambale in Agharti se je pojavilo v *The Spear of Destiny - Ost usode* (1973) britanskega raziskovalca Trevorja Ravenscrofta. Po tej različici je društvo Thule verjelo, da sta se dva odseka Arijevcev obrnila v čaščenje dveh zlih sil. Njihova odločitev za zlo je pripeljala do propada Atlantide in posledično sta ti dve skupini vzpostavili jamski skupnosti v gorah, ki so se potopile v Atlantski ocean v bližini Islandije. Iz tega je nastala legenda o Thule. Ena skupina Arijevcev je častila Luciferjev orakelj, imenovan Agarthi (Agharti) in prakticirala levo-roko pot. Druga skupina je častila Ahrimanov orakelj, imenovan Shamballah

(Šambala) in prakticala desno-roko pot. Upoštevajte, da je Ravenscroft poročal ravno nasprotno kot Pauwels, Bergier, and Frere, ki so trdili, da je Agharti hodil po desno-roki poti in Šambala pa po levi.

Ravenscroft je nadalje razlagal, da sta v skladu s "Tajnim Naukom" - namigujoč na knjigo H. P. Blavatsky z istim naslovom - ki se je pojavil v Tibetu pred deset tisoč leti, Lucifer in Ahriman dve sili Zla, dva velika nasprotnika človeške evolucije. Lucifer pripelje ljudi do tega, da se imajo za bogove in je povezan z lakomnostjo po moči. Sledenje Luciferju lahko vodi do sebičnosti, lažnega ponosa in zlorabe magičnih moči. Ahriman pa teži k vzpostavitvi čisto materialnega kraljestva na zemlji in uporablja v obredih črne magije perverzno seksualno hrepenenje ljudi.

Spomnimo se, da Blavatsky, četudi je pisala o Luciferju in Ahrimanu, ta dva ni povezala v par in ni nobenega od njiju povezovala s Šambalo in Agharti. Še več, Blavatsky je pojasnila, da ima Lucifer, čeprav so ga latinski učenjaki spremenili v povsem zlega Satana, tako moč uničevanja kot ustvarjanja. On je predstavljal luč-prinašajočo prisotnost v umu vsakega človeka, ki bi lahko povzdignila ljudi iz animalizma in pripeljala do pozitivne preobrazbe na višjo raven obstoja.

Steiner je bil tisti, ki je trdil, da Lucifer in Ahriman predstavljata dva pola uničevalne moči. Vendar pa je Steiner opisal Luciferja kot končno dobronamerno uničevalno silo za prenovitev in Ahrimana kot čisto zlonamerno. Še več, Steiner je povezoval Luciferja s Šambalo in ne z Agharti, in dejansko, tako kot Blavatsky in Bailey, sploh ni omenil Agharti. Poleg tega nobeden od omenjenih treh avtorjev ni opisal Šambalo kot umeščeno v podzemlje. Le Roerichova sta Šambalo povezala s podzemeljskim mestom Agharti, vendar pa sta razjasnila, da sta to dve različni mesti in nista nikoli trdila, da je Šambala pod zemljo.

Ravenscroft je tudi trdil, podobno kot Pauwels, Bergier in Frere, da so bile na iniciativo Haushoferja in drugih članov društva Thule vsako leto med leti 1926 in 1942 poslane v Tibet raziskovalne ekipe, da bi vzpostavile stik

s podzemnimi skupnostmi. Te naj bi domnevno prepričale tamkajšnje mojstre, da bi se odločili predati luciferične in ahrimanske moči v pomoč nacistični stvari, še posebej za ustvarjanje arijske nad-rase. Adepti Šambale naj bi zavrnilo pomoč. Kot privrženci ahrimanskega oraklja naj bi jih zanimalo le pospeševanje materializma. Še več, Šambala naj bi se že povezala z določenimi ložami v Angliji in Združenih državah. To je bila morda povezava z Dorealom, katerega Bratstvo Belega Templja v Ameriki je bilo prvo večje okultno gibanje, ki je trdilo, da je Šambala podzemno mesto. To poročilo se prav tako sklada s Haushoferjevim omalovaževanjem zahodne materialistične znanosti, ki jo je imenoval “židovsko-komunistična-liberalna znanost,” v nasprotju z “nordijsko-nacionalistično znanostjo.”

Ravenscroft nato nadaljuje, da so se mojstri Agharti strinjali s pomočjo nacistični stvari, tako da so od leta 1929 naprej prihajale v Nemčijo skupine Tibetancev, kjer so postale znane kot društvo Zelenih Ljudi. Skupaj s člani japonskega društva Zeleni Zmaj so v Berlinu in drugod ustanovili okultne šole. Spomnimo se, da sta Pauwels and Bergier trdila, da so bile v letih med 1926 in 1929 v Berlinu in Münchnu prisotne ne le skupnosti Tibetancev, ampak tudi Hindujcev.

Himmlerja so pritegnile te skupine tibetanskih-Agharti mojstrov, tako da je pod njihovim vplivom leta 1935 ustanovil Ahnenerbe. Spomnimo se, da Ahnenerbe ni ustanovil Himmler, ampak da ga je on leta 1939 pripojil k SS.

Teorija, ki naj bi pojasnila anti-šambalska čustva in pro-Agarthi naklonjenost v nemških okultnih gibanjih

Težko je ugotoviti, ali sta Haushofer in društvo Thule dejansko osvojila katerokoli od zgornjih točk, ki mešajo okultne opise Šambale tako z opisom Agharti Osendovskega kot z legendami o Thule in vrilu. Prav tako je težko ugotoviti, ali je Haushofer dejansko poskušal in uspel vplivati na Hitlerja in na uradne nacistične institucije kot je na primer Ahnenerbe, da bi poslale odprave v Tibet, da bi si zagotovile pomoč od dveh domnevno podzemeljskih dežel - ali da je celo društvo Thule samo poslalo takšne odprave. Edina uradna odprava, ki jo je v Tibet poslal Ahnenerbe - tretja tibetanska ekspedicija (1938-39) Ernsta Schäfferja - je imela drugačen, pa čeprav prav tako okulturn namen. Njen glavni namen je bilo merjenje lobanj Tibetancev, da bi ugotovili, ali so oni izvor Arijev in vmesna rasa med Ariji in Japonci.

Poleg določenih netočnosti in protislovij med zgoraj omenjenimi poročili in prepričanji Haushoferja in društva Thule, pa se zdi, da obstajata dve pomembni skupni točki. Prvič, Steiner in Bailey sta povezovala Šambalo z regenerativno močjo uničenja zastarelih redov in vzpostavitvijo novega, reformiranega. Onadva sta povezala to končno dobronamerno moč z Luciferjem. Po drugi strani pa sta Haushofer in društvo Thule povezovala Luciferja in to dobronamerno moč z Agharti. Za njih je Šambala postala dežela povsem zlonamerne uničevalne moči, ki jo predstavljata Ahriman in razuzdani materializem. Drugič, čeprav so društvo Thule in nacisti najprej iskali pomoč Šambale, ki je predstavljala zlo pot materializma, so bili zavrjnjeni. Namesto tega so prejeli pomoč Agharti, ki je predstavljal končno pozitivno pot uničenja slabotnih in ustvarjanje Rase Mojstrov kot naslednji korak v človeški evoluciji.

Za trenutek pustimo ob strani vprašanje, ali sta društvo Thule in Ahnenerbe dejansko poslala odprave v Tibet, da bi pridobile pomoč iz Šambale in Agharti. Vendar pa za trenutek tudi domnevajmo, da je Haushofer dejansko povezal legendi o Šambali in Agharti s prepričanji društva Thule in da je ta mešanica dejansko predstavljala nacistično okultno stališče. Če je bilo temu tako, potem bi bila mogoča naslednja teorija, ki pojasnjuje trditev, da je Šambala zavrnila nacističen pristop, medtem ko ga je Agharti sprejel.

Preko Dorjijeva je bila Šambala povezana z Rusijo in ta tudi s komunizmom, medtem ko je bil Agharti preko Osendovskega povezan z anti-komunističnimi in anti-semitskimi silami nemškega barona von Ungern-Sternberga. Od bavarske komunistične revolucije leta 1918 naprej sta bila Hitler in društvo Thule ostro proti-komunistična. Pred tem sta bila že oba protisemitska. Tako je v njunih očeh Šambala temna, negativna sila, ki je podpirala čisto materialistično "židovsko-komunistično-liberalno znanost." S to anti-komunistično opredelitvijo je Hitler podpisal novembra leta 1936 z Japonsko Anti-Kominternovski Pakt, v katerem sta obe deželi razglasili njuno nasprotovanje širjenju mednarodnega komunizma. Obe sta se strinjali, da ne bosta podpisali nobene politične pogodbe s Sovjetsko Zvezo. Kljub temu pa je, da bi se izognil vojni na dveh frontah, Hitler nato avgusta leta 1939 podpisal pakt s Stalinom. Vendar pa je tega prekinil junija 1941, ko so nacistične sile vstopile v Sovjetsko Zvezo.

Okultno razlago in opravičilo za Hitlerjevo dvoličnost lahko opišemo z alegorijo. Šambala (Sovjetska Zveza, Komunizem in Židje) je bila v osnovi zla (kar ugotavlja Anti-Kominternovski Pakt). Kljub temu je Hitler z njo najprej skušal skleniti zavezništvo (Nacistično-Sovjetski Pakt). Šambala je odklonila (Hitler je obtožil Sovjetsko Zvezo, da je ona kriva za prekinitev pakta). Hitler se je nato obrnil na in prejel podporo Agharti. (Ungern, anti-semitski in anti-boljševistični Nmec, je tudi iskal pomoč Agharti, vendar pa ni uspel odkriti te pravljične dežele. Tako Ungern ni uspel s svojim poslanstvom. Ker so Hitlerjeve odprave našle Agharti-Asgaard in pridobile pomoč, bodo nacisti gotovo uspeli.)

Dokazi v podporo teoriji

Naslednja dejstva bi lahko podprla gornjo teorijo, ki razlaga nemško okultno prikazovanje Šambale kot dežele zlonamernih sil. V *Der Weg nach Shambhala - Pot v Šambalo* (1915) je nemški raziskovalec osrednje Azije, Albert Grünwedel, poročal, da je Dorjijev poistovetil dinastijo Romanov in potomce vladarjev Šambale.

V *Sturm über Asien - Nevihta nad Azijo* (1924) je nemški vohun Wilhelm Filchner povezal sovjetsko prizadevanje, da bi osvojili osrednjo Azijo z interesom Romanovih v Tibetu od začetka stoletja dalje. Leta 1926 sta Roerichova sovjetskemu zunanjemu ministru Čičerinu predala zemljo, ki naj bi jo prejela od mahatem v Tibetu, da bi jo ta raztresel po Leninovem grobu. Helena Roerich je poročala, tako o Marxu kot Leninu kot tudi o mahatmah in trdila, da so se poslanci himalajskih mahatem celo srečali z Marxom v Angliji in Leninom v Švici. Mahatme so podpirali komunistične ideale o univerzalnem bratstvu.

V *Aus den letzten Jahrzehnten des Lamaismus in Russland - V zvezi z zadnjimi desetletji lamaizma v Rusiji* (1926) je nemški učenjak W. A. Unkrig citiral Filchnerjevo knjigo in ponovno navedel Grünwedelovo poročilo glede Dorjijeva, Romanovih in Šambale. On je tudi poročal o ceremoniji v budističnem templju v Skt. Petersburgu ob 300-letnici imperija Romanovih. Ko je opozarjal na vpliv tega templja in zaveznitva med Sovjetsko Zvezo, Mongolijo in Tibetom, je Unkrig zaključil svoj članek z latinskim izrekom, "Domine, libera nos a Tartaris" - Gospod reši nas pred Tatari. To se dobro sklada s Haushoferjevo geopolitiko in njegovim priporočilom naj Nemčija osvoji življenjski prostor v osrednji Aziji, domovini arijske rase.

Že leta 1910 je Steiner predaval v Berlinu in Münchnu o Šambali kot sedežu Maitreye, Antikrista, ki bo osvobodil svet izkrivljenih duhovnih učenj. *Tiere, Menschen und Götter - Zveri, Ljudje in Bogovi*, priljubljen nemški prevod knjige Osendovskega, se je pojavil leta 1923. Vpeljal je Agharti kot vir moči,

ki jo je iskal baron von Ungern-Sternberg v podporo svojemu boju proti mongolskemu komunističnemu voditelju Sukhe Baturju, ki je svojim četam pripovedoval zgodbe o Šambali. Spomnimo se, da je društvo Thule istoveljilo Agharti z Asgaardom, domom arijskih skandinavskih bogov.

V prvi polovici dvajsetih let prejšnjega stoletja je med okultnimi društvi in tajnimi ložami v Nemčiji potekala "okultna vojna." Leta 1925 so umorili Steinerja in mnogi so domnevali, da je ta umor naročilo društvo Thule. V kasnejših letih je Hitler nadaljeval s preganjanjem antropozofov, teozofov, prostožidarjev in rožnih križarjev. Različni učenjaki pripisujejo to politiko Hitlerjevi želji, da bi iztrebil vse okultne tekmece. Steiner na primer, je opravil nemški prevod Bulwer-Lyttonovega romana o vrilu, *The Coming Race - Prihajajoča rasa* - pod bolj jasnim nemškim naslovom, *Vril, oder einer Menschheit der Zukunft - Vril ali rasa prihodnosti*. Še več, ker sta Steiner in antropozofija govorila o Šambali kot deželi bodočega mesije in dobronamernosti, je povsem smiselno, da sta jo društvo Thule in Hitler opisala na nasproten način, kot deželo zlonamernosti.

Med leti 1929 in 1935 se je v nemškem prevodu pojavilo pet knjig francoske pustolovke Alexandre David-Neal. Ena od teh je bila *Heilige und Hexe* (*Mytiques et Magiciens du Thibet - Mistika in magi Tibeta*). David-Nealova je preživela v Tibetu več let, posvečenih študiju in popotovanjih, ter poročala, da tamkajšnji adepti posedujejo nad-fizične moči, ki jim omogočajo premagovanje gravitacije in tek z nad-človeško hitrostjo. Zaradi tega se je razvila divja domišljija o Tibetu kot deželi skrivnostnih magičnih moči.

Leta 1936 je Theodor Illion, nemški raziskovalec, ki je prepotoval Tibet v začetku tridesetih let, pod psevdonomom Theodor Burang objavil knjigo *Rätselhaftes Tibet - Skrivni Tibet*. V njej je tudi on opisal nadnaravne moči tibetanskih adeptov. V svoji drugi knjigi, *Finsternis über Tibet - Tema nad Tibetom* (1937), pa je opisal, kako je bil popeljan v podzemno mesto v "Dolini Skrivnosti," v katerem je "Okultno Bratstvo" kanaliziralo duhovno energijo za pridobivanje moči. Njegov vladar je bil čarovnik, princ Mani Rimpotsche. Čeprav se je ta "Princ Luči" kazal kot dobronamerni vladar,

pa je bil dejansko voditelj zlonamerne kulta, "Princ Teme." Illion ni nikoli omenil Šambale, vendar pa so njegova priljubljena dela prispevala k nacističnim okultnim trditvam, da je Šambala dežela zlonamerne magije.

Dokaz v podporo teoriji o uradni nacistični podpori nemškim okultnim prepričanjem o Šambali

Domnevajmo, da je nacistično okultno gibanje, ki ga je predstavljalo društvo Thule, uporabilo Šambala-Agharti alegorijo, da bi opravičilo Hitlerjevo spremenjeno politiko do Sovjetske Zveze. A kljub temu se zdi dokaj malo verjetno, da bi nacistične uradne institucije, kot Ahnenerbe, imele v svojem načrtu Šambalo in Agharti, celo v svojem skrivnem načrtu. Poiščimo dokaz, ki bi podpiral takšen sklep.

Hitler je postal nemški kancler leta 1933. Istega leta je Sebottendorff, ustanovitelj münchenske veje društva Thule, objavil knjigo *Bevor Hitler Kam - Preden se je pojavil Hitler*, v kateri je poudaril Hitlerjev dolg do "Thulizma." Hitler je hitro prepovedal knjigo in prisilil Sebottendorffa k odstopu. Čeprav je Hitler odkrito zagovarjal prepričanja društva Thule, pa je zanikal kakršnokoli zvezo z obstoječimi okultnimi gibanji. Ni hotel, da bi se lahko od koderkoli pojavila možnost za rivalstvo.

Vendar pa Haushofer in društvo Thule nista bila le v ozadju vplivov na Ahnenerbe. Pomembno vlogo je odigral tudi Sven Hedin, švedski raziskovalec Tibeta in simpatizer nacistov. Med leti 1922 in 1944 je o svojih potovanjih v Tibet napisal kar nekaj priljubljenih knjig v nemščini, med katerimi tudi *Tsangpo Lamas Wallfahrt - Romanje Tsangpo Lam* (1922). Nekaj pa jih je bilo prevedeni tudi v angleščino, *My Life as an Explorer - Moje življenje raziskovalca* (1926) (v nemščini *Mein Leben als Entdecker*, 1928) in *A Con-*

quest of Tibet - Osvojitev Tibeta (1934) (v nemščini *Eroberungszüge in Tibet*, 1941). Še več, v *Ossendowski und die Wahrheit - Osendovski in resnica* (1925), je Hedin ovrgel trditve Osendovskega, da so mu mongolski lame povedali za Agharti. V njej je Agharti predstavil kot fantazijo, prevzeto iz romana Saint-Yves d'Alveidrea iz leta 1886.

Frederick Hielscher, ki ga je Hitler leta 1935 pooblastil za ustanovitev Ahnenerbea, je bil prijatelj Svena Hedina. Še več, Hitler je povabil Hedina, da je imel leta 1936 v Berlinu otvoritveni govor na olimpijadi. Leta 1937 pa je Hedin objavil *Germany and World Peace - Nemčija in svetovni mir*. Med leti 1939 in 1943 je Hedin opravil več diplomatskih poti v Nemčijo in nadaljeval s pro-nacistično publicistično dejavnostjo. Najbolj jasen dokaz za njegov vpliv na Ahnenerbe je dejstvo, da je bil leta 1943 njegov Tibetanski Inštitut preimenovan v Sven Hedin Institut für Innerasien und Expeditione - Sven Hedinov inštitut za Notranjo Azijo in odprave.

Haushofer je dejansko pomagal pri zagonu Ahnenerbea in njegov načrt je temeljil na prepričanjih društva Thule, vendar pa je, glede na vlogo Hedina, zelo malo verjetno, da bi Ahnenerbe iskal in prejel podporo Agharti v Tibetu. Hedin je priznaval, da je Tibet center starodavnega skrivnega znanja, vendar pa mu ni pripisoval kakšnega posebnega okultnega pomena. Niti ni povezoval tega znanja s Šambalo ali Agharti.

Še več, zdi se precej neverjetno, da bi bile med leti 1926 in 1929 prisotne v Berlinu in Münchnu skupine Tibetancev, ki bi bile pod okriljem društva Thule. Če bi bilo to res, potem ne bi bilo potrebno, ker je bila Ahnenerbe neuradno povezana z društvom Thule, poslata v Tibet kakršnokoli odpravo, da bi merila lobanje Tibetancev. Meritve bi lahko opravili v Nemčiji. Tako se zdi precej vprašljiva tudi trditev, da je bilo društvo Thule med leti 1926 in 1942 pokrovitelj vsakoletnih potovanj v Tibet.

Povezava s Kalmiki

Poročilo Pauwelsa and Bergerja, da so ob koncu vojne Rusi našli v Berlinu precejšnje število trupel vojakov himalajske rase, oblečenih v nacistične uniforme, ki so naredili samomor, je tudi potrebno temeljito preiskati. Tihi namigi so govorili, da so Rusi našli trupla tibetanskih-Agharti adeptov, ki so pomagali nacistični stvari in da so, tako kot Haushofer, naredili obredni samomor.

Prvič, hara-kiri je japonski, samurajski običaj, ki so se ga med drugo svetovno vojno uporabili številni japonski vojaki, da ne bi padli v ujetništvo. Privrženci tibetanskega budizma pa obravnavajo samomor kot izjemno negativno dejanje z usodnimi posledicami v prihodnjih življenjih. Ni nikoli opravičljivo. Poročilo neustrezno pripisuje japonske običaje Tibetancem. Drugič, kakršnikoli vojaki himalajskega izvora, ki so jih našli v nacističnih uniformah, so po vsej verjetnosti mongolski Kalmiki, ne pa Tibetanci. Nadalje, bojevanje Kalmikov v nemški armadi ne dokazuje to, da so podpirali nacistično ideologijo ali da so jo podpirala njihova tibetansko budistična prepričanja. Preverimo zgodovinska dejstva in iz njih povzemimo informacijo, pridobljeno iz razgovorov s Kalmiki, ki so živeli v Münchnu v Nemčiji in ki so sodelovali v mnogih, zgoraj omenjenih dogodkih.

Mongolski Kalmiki so pripadniki tibetanske oblike budizma in imajo za sabo dolgo zgodovino povezovanja z Nemci. Med leti 1609 in 1632 jih je velika skupina emigrirala iz regije Dzungaria v vzhodnem Turkmenistanu. Nastanili so se v Rusiji, vzdolž reke Volge in njenega izliva v Kaspijsko morje. Tam so nadaljevali s svojim nomadskim živinorejskim življenjem.

Leta 1763 je cesarica Katarina II. Velika povabila v Rusijo skoraj trideset tisoč Nemcev, da so se naselili v področju Volge, severno od Kalmikov. Želela je, da bi obdelovali plodno zemljo in jo varovali pred "Tatari." Kalmikom je hotela vsiliti krščanstvo in poljedelstvo, kar je bil vzrok, da so leta 1771 mnogi pobegnili nazaj v Dzungario. Očitno so bili tisti, ki so ostali v

Rusiji, nekako sprejeti, še posebej zato, ker so bili odlični vojaki. Med napoleonskimi vojnami (1812-15) je imela na primer ruska vojska tudi regiment Kalmikov. V naslednjem stoletju so bili kalmiški vojaki zelo spoštovani v divizijah caristične armade.

Čeprav sta se življenjska sloga poljedelskih Nemcev in nomadskih Kalmikov precej razlikovala, pa so sosedi postopoma začeli spoštovati drug drugega. Dejansko so se Nemci začeli zanimati za Kalmike. Že leta 1804 je Benjamin Bergmann objavil delo v štirih zvezkih o njihovem jeziku in religiji ter ga poimenoval *Nomadische Streifereien unter der Kalmücken in den Jahre 1802 und 1804 - Migracije nomadov med Kalmiki v letih 1802 in 1804*. Sven Hedin je šel skozi Kalmikijo med eno od svojih prvih odprav v Dzungario in izrazil veliko občudovanje njenih ljudi.

Po komunistični revoluciji leta 1917 so mnogi Kalmiki ostali lojalni carističnim silam in se bojevali na strani Bele garde, še posebej pod generaloma Vranglom in Denikenom. Preden je ob koncu leta 1920 Rdeča Armada prodrla na Krimski polotok, je okoli dvajset kalmiških družin zbežalo z Vranglom preko Črnega morja in se nastanilo v Varšavi na Poljskem in Pragi na Češkem. Veliko večje število jih je šlo z Denikenom, pri čemer se jih je velika večina nastanila v Beogradu v Srbiji, manjši del pa v Sofiji v Bulgariji ter v Parizu in Lyonu v Franciji. Kalmiški begunci so v Beogradu leta 1929 zgradili budistični tempelj. Komunisti so ostro kaznovali Kalmike in obglavili tisoče tistih, ki so ostali.

Leta 1931 je Stalin kolektiviziral Kalmike, zaprl budistične samostane in zažgal religiozne spise. V Sibirijo je deportiral vse živinorejce, ki so posedovali več kot petsto ovac, in vse menihe. Zaradi Stalinove kolektivizacije je prišlo v letih 1932-33 do velike lakote. Umrlo je približno šest tisoč Kalmikov.

Potem ko je junija 1941 Hitler vdrl v Sovjetsko zvezo, je Goebbels povabil v Berlin številne pomembne Kalmike iz Beograda, Pariza in Prage, da bi pomagali pri propagandni kampanji. Nacisti so želeli, da bi se Kalmiki pridružili Nemcem proti Rusom in tistih, ki so se nahajali pod njihovo oblastjo,

niso nikoli poslali v koncentracijska taborišča. Tako je Goebbels organiziral to jedro v komite, ki naj bi Kalmike osvobodil komunističnega režima. V tej zvezi je pomagal Kalmikom tiskati časopis v lastnem jeziku in jih uporabil v kalmiški radijski oddaji, namenjeni Kalmikiji.

Ko je v začetku leta 1942 nacistična šestnajsta tankovska divizija pod maršalom Mannsteinom zavzela Kalmikijo, so ga spremljali trije člani tega komiteja. Pri invaziji je sodelovalo tudi precej beograjskih Kalmikov, ki so se nemški armadi pridružili po okupaciji Srbije leta 1941. Ljudstvo Kalmikije je sprejelo nemško armado z maslom in mlekom, tradicionalnim darovanjem za dobrodošlico gostom, kot osvoboditeljem izpod Stalinovega tlačanja. Nemci so rekli, da bodo razpustili kolhoze in razdelili ter privatizirali zemljo. Kalmikom so znova dovolili gojiti budizem. V odgovor so Kalmiki odkopali religiozna besedila, ki so jih zaradi varnosti zakopali in na hitro zgradili začasen tempelj. Vendar pa je že novembra in decembra 1942 Rdeča Armada znova zavzela Kalmikijo in porušila vse, kar so med tem zgradili.

Nemške čete so povabile Kalmike, da se umaknejo in nadaljujejo z bojem na njihovi strani. Okoli pet tisoč se jih je pridružilo nemški vojski in oblikovalo prostovoljne kalmiške konjeniške enote. Sledilo jim je le nekaj žensk in otrok. Kalmiške čete so se bojevale z nacistično armado v glavnem za bojnimi linijami, še posebej okoli Azovskega morja. Vendar pa je večina kalmiške populacije ostala v Kalmikiji. Decembra leta 1943 je Stalin vse razglasil za nemške kolaborante in jih precej deportiral v Sibirijo. Vrnili so se šele v času Hruščova, med leti 1957 in 1960.

V začetku avgusta 1944, pred ruskim vdorom v Srbijo, je mnogo beograjskih Kalmikov pobegnilo pred komunističnim preganjanjem v München. Spremljal jih je učen budistični učitelj in številni menihi. Ob koncu leta 1944 so se preživele kalmiške konjeniške čete v Rusiji, skupaj z družinami, umaknile skupaj z nemško armado. Okoli dva tisoč jih je šlo v Šlezijo na Poljskem, tisoč petsto pa v Zagreb na Hrvaškem, kjer so jih organizirali za boj proti partizanom.

Čeprav je bilo torej v Nemčiji ob koncu vojne na nacističnem teritoriju precej Kalmikov, pa se jih je le malo nahajalo na področju Berlina, kjer so bili še vedno vključeni v propagandno delo. Kalmiški vojaki v nacističnih uniformah so se nahajali na Poljskem in Hrvaškem, ne pa v Nemčiji. Čeprav so številni kalmiški menihi opravljali tibetanske budistične obrede v kalmiških barakah in domovih v nacističnem območju, pa so molili za mir in dobrobit vseh bitij. Med njimi ni bilo nobenih Tibetancev in niso opravljali “okultnih” obredov v korist nacistične zmage, kakor poročajo povojna okulturna poročila.

Po vojni so bili Kalmiki, ki so ostali v zahodnih evropskih državah, internirani in zaprti v taborišča v Avstriji in Nemčiji, še posebej na področju Münchna. Ko so bili leta 1951 odpuščeni, so se najprej naselili v Münchnu, nato pa jih je fundacija Ana Tolstoj večino naselila v New Jerseyu v ZDA. Tito je tiste, ki so ostali v Srbiji, predal Sovjetom, ki so jih takoj poslali v Sibirijo.

Povojne trditve o Šambali in letelih krožnikih

Tudi po vojni so se pojavila nekatera okulturna tolmačenja drugih nacističnih dejavnosti, ki so bile povezane s Šambalo. Na primer, leta 1939 je nemška odprava na Antarktiko, ki jo je vodil kapitan Alfred Ritscher, premerila eno petino kontinenta in ga priključila Nemčiji ter jo poimenovala Neu-Schwabenland. Nadaljnje nacistične odprave na Antarktiko in druge pomorske dejavnosti v južnem Atlantiku so se nadaljevale vse do konca vojne.

Pozno leta 1950 je ločeno od tega Henrique Jose de Souza, predsednik brazilskega Teozofskega društva predlagal novo teorijo o votli zemlji. Znotraj zemlje naj bi se nahajal Agharti, z glavnim mesto Šambalo kot izhodiščem za polete letelih krožnikov, ki so se dvigovali na površje preko tunelov na severnem in južnem tečaju. V skladu s tem je brazilsko Teozofsko društvo

zgradilo svoj sedež v Sao Lourenco, Minas Gerais, kot grški tempelj, posvečen Agharti. De Souzaov študent, O. C. Hugenin, je populariziral mentorjevo teorijo v knjigi *From the Subterranean World to the Sky: Flying Saucers - Iz podzemnega sveta v nebo: leteči krožniki* (1957). R. W. Bernard je v svoji knjigi iz leta 1964, *The Hollow Earth - Votla zemlja*, govoril o letečih krožnikih iz Šambale in Agharti, ki prihajajo na površje skozi skrivne tunele pod Himalajo v Tibetu.

Na osnovi nacističnih odprav na Antarktiko in gornjih poročil je nemški okultist Ernst Zündel napisal v sedemdesetih letih številne knjige, vključno z *UFO's: Nazi Secret Weapons? - UFO: nacistično skrivno orožje?*, v kateri je trdil, da imajo nacisti skrivno bazo na področju toplovodnih jezer, ki so jih našli na Antarktiki. Tam skrivajo svoje skrivno orožje, UFO-je. Zündel je znan tudi kot najbolj glasen zagovornik pogleda, da se holokaust ni nikoli dogodil.

Povezovanje letečih krožnikov s Šambalo izhaja iz poročila o alegorični prihajajoči apokaliptični vojni, ki jo najdemo v *The Stainless Light - Brezmadežna svetloba*, v komentarju k *The Abbreviated Kalachakra Tantra - PovzeteK Kalačakra Tantr*e. V tem poročilu bo Raudrachakrin, petindvajseti Kalki vladar Šambale, prišel iz svoje dežele na kamnitem konju in z močjo vetra porazil Mahdija, voditelja ne-indijskih hord. Čeprav Raudrachakrin predstavlja globoko pozornost praznine z najbolj subtilnim nivojem mentalne dejavnosti, kamniti konj pa najbolj subtilni nivo energije-vetra, na kateri ta pozornost jaha, so nekateri začeli tolmačiti to podobo kot leteči krožnik, ki prihaja iz Šambale.

Zaključne opombe

Kalačakra poročilo o Šambali je sprožilo domišljijo pri mnogih tujih političnih osebnostih in okultnih avtorjih. S popačenjem izvorne legende in vnašanjem fantazijskih zamisli so vključili mit v svoje spise, da bi služili njihovim lastnim načrtom. Nepravično do budizma je pripisovati ta popačenja izvornemu namenu Kalačakra učenj. Nadaljnje raziskovanje bo razkrilo še več resnice.

ALEKSANDER BERZIN se je rodil leta 1944 v Patersonu v New Jerseyu v ZDA. Leta 1965 je diplomiral na oddelku za orientalske študije na Rutgers University, doktoriral pa leta 1972 na oddelku za vzhodne jezike, sanskrit in indijske študije na Harvard University.

Svoje nadaljnje raziskovanje je posvetil budizmu in postal učenec Tsenzhab Serkong Rinpocheja, asistenta Dalai Lame in ob tem

deloval kot Dalai Lamin arhivar in občasno tudi kot prevajalec.

Leta 1998 se je vrnil na zahod in začel pripravljati svoje neobjavljena besedila za spletno stran, posvečeno študiju budizma. Leta 2011 je spletno stran arhivirala Bodleian Library, tako da je postala del zbirke elektronskih arhivov in rokopisov Univerze v Oxfordu.

Spletna stran www.studybuddhism.com – Berzin archives – vsebuje informacije o budizmu, budističnih besedilih, tibetanski kulturi in drugih povezanih temah.

STUDY BUDDHISM
by Berzin Archives

Essentials Tibetan Buddhism Advanced Studies **About Us** Donate

English Glossary Video Account

Search

About Us

Studybuddhism.com is an extensive source of authentic Buddhist teachings, presented in a down-to-earth and practical way. Free of charge and free of adverts, our aim is to make the wisdom of Tibet available and accessible to our modern world.

This website is the next generation of The Berzin Archives, founded in 2001 by Dr. Alexander Berzin, a Buddhist teacher, translator and practitioner with more than 50 years of experience. With an international team of over 80 people, studybuddhism.com continues to grow, we add new articles, videos and audio teachings on a regular basis.

13738 Articles
 58866 Subscribers
 2335 Lessons
 93230 Followers
 3577 Readers

Board of Directors of Berzin Archives